

Janusz K. Kozłowski, Henryk Kubiak, Elżbieta Sachse-Kozłowska

Kraków, ul. Spadzista. Stanowisko B

Informator Archeologiczny : badania 4, 12-13

1970

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

krzemienych, w głównej mierze skupionych w obrębie krzemienicy o średnicy kilku metrów. Część krzemienicy została uszkodzona. Poza skupieniem wyrobów występują w znacznym rozrzedzeniu, stanowiąc minimalny procent wyrobów odkrytych na terenie wykopu. Materiały zalegają w ogromnej większości w warstwie iluwialnej gleby typu bielcowego; niewielka ich część zalega w warstwie bielicy, pojedyncze okazy we współczesnej próchnicy.

Wśród materiałów mezolitycznych należy wymienić kilkanaście rdzeni, głównie jednopiętowych wiórowych i sto kilkadziesiąt narzędzi z przewagą zbrojników. Wśród nich najliczniejszą grupę stanowią trójkąty. Występują również pojedyncze tylczaki, półtylczaki, zbrojniki typu Wieliszew i trapezy. Zbrojnikom towarzyszą rylcowce. Z narzędzi innych najliczniejsze grupy stanowią drapacze i wióry retuszowane.

Inwentarz mezolityczny ma charakter mieszaniny różnokulturowej; zapewne, przynajmniej częściowo, jest mieszaniną mechaniczną co najmniej dwóch różnych kultur.

Inwentarz schyłkowopaleolityczny jest znacznie uboższy. Składają się nań narzędzia i ich fragmenty w liczbie kilkunastu, lub ewentualnie parudziesięciu i zapewne część wiórów. Przeważają drapacze, występują również wióry retuszowane i półtylczaki, w pojedynczych wypadkach podwójne. Znaleziono również nieliczne wióry z rdzeni dwupiętowych. Inwentarz ten nawiązuje najbliższej do tradycji madleńskich.

KRAKÓW, ul. Spadzista

Katedra Archeologii Polski
Uniwersytetu Jagiellońskiego

Stanowisko B

(patrz także: Uzupelnienia 69)

Badania prowadzili doc. dr Janusz K. Kozłowski, dr Henryk Kubiak i mgr Elżbieta Sachse-Kozłowska. Finansował UJ.

Trzeci sezon badań. Stanowisko lessowe z okresu górnego paleolitu.

Kontynuowano badania wykopaliskowe stanowiska górnopaleolitycznego przy ul. Spadzistej. Wykonano szurfy położone na stoku po stronie południowej wzniesienia, na którym znajduje się stanowisko, pomiędzy ostańcem skalnym ze zbadanymi w ub. latach obiektami mieszkalnymi kultury „wschodniograweckiej”, a głównym garbem Wzgórza Bronisławy. Badania te pozwoliły na wyróżnienie szeregu poziomów kulturowych, a mianowicie:

1. W lessie najwyższym, pokrywającym warstwę kulturową „wschodniograwecką”, odkryto dwa poziomy górnopaleolitycznych pracowni krze-

mieniarskich nastawionych na produkcję półsurowca wiórowego W pracowniach tych, przebadanych dotychczas na niewielkiej przestrzeni, odkryto kilkaset wyrobów krzemiennych, głównie obłupni rdzeni i półsurowca oraz odpadków. Przeważa technika rdzenia jednopodstawowego z pełną zaprawą. Cechy półsurowca nawiązują do materiałów z dolnego poziomu pracowni w Piekarach IIa, zalegających także w najwyższym lessie.

- 2 W szurfie NR 2 położonym najdalej od głównego wykopu w kierunku południowym, odkryto poziom kulturowy „wschodniograwecki” zalegający w stropie częściowo solifluowanym gleby kopalnej pokrytej najmłodszym lessiem. Nieliczny inwentarz wykryty w tym szurfie różni się nieco od zespołu pochodzącego z głównego wykopu, szczególnie w formach wiórków tyłcowych oraz wiórowców.
- 3 W tym samym szurfie w niżej zalegającym poziomie lessu niewielkiej miąższości (pomiędzy wspomnianą wyżej głębą kopalną, a niżej występującym kopalnym iluwium, pokrywającym dolny dużej miąższości poziom lessowatych glin) odkryto wyroby typu oryniackiego, nieliczne ale bardzo typowe (drapacze wysokie wiórek typu pseudo-Dufour fragm wiórowców).

Wkonoano także niewielkie poszerzenie wykopu z lat poprzednich w kierunku zachodnim, stwierdzając występowanie nowego skupiska kości, które prawdopodobnie jest związane z trzecim obiektem mieszkalnym zbudowanym z kości mamutów.

Badania będą kontynuowane w 1971 r.

LINY, pow. Wolsztyn

Zakład Archeologii
Wielkopolski i Pomorza
Instytutu Historii i Kultury
Materialnej PAN w Poznaniu.

Badania prowadzi dr Michał Kobusiewicz
Finansował Instytut Historii i Kultury Materialnej PAN. Drugi sezon badań. Stanowisko na piaskowożwirowym tarasie jeziornym. Starsza faza paleolitu schyłkowego.

Stanowisko leży na północnej krawędzi jeziora Małe Liny, ok. 10 m na zachód od rowu łączącego to jezioro z jeziorem Wąchabno. (W sprawozdaniach ubiegłorocznych mylnie opublikowane jako leżące na terenach powiatu Sulechów).

Wyeksplorowano dalsze 30 m² stanowiska rozszerzając wykopy ubiegłoroczne. Liczba wyrobów krzemiennych uzyskanych drogą eksploracji wzrosła ze 104 do 409 szt. Wyróżniono w tym 39 narzędzi, 7 rdzeni i jeden obłupień oraz liczne wióry, odłupki i odpadki produkcji krzemieniar-